

Bedřich Smetana (1824–1884)

Heslo I – II JB 1:123 (1882)

na text Josefa Srba-Debrnova (1836–1904)

Píseň česká JB 1:78 (1860)

na text stejnojmenné básně (1840) Jana z Hvězdy (pseud. Jana Jindřicha Marka, 1803–1853)

Tři jezdci JB 1:84 (1862)

sóla: Vlastimil Tichý, Jan Podlena, Pavel Zajíc
na text básně Jiljího Vratislava Jahna (1838–1902) *Tři jezdci* (1860)

Odrodilec JB 1:89 (původní verze pro dva mužské sbory, 1863)

na text básně Amvrosije Metlynského (1814–1870) *Zradnyk* ze sbírky *Dumky i pisni ta šče deščo* (1839) v překladu Františka Ladislava Čelakovského (1799–1852)

Rolnická JB 1:94 (1868)

na text stejnojmenné básně Václava Viléma Trnobranského (1819–1883)

-přestávka-

Slavnostní sbor JB 1:99 (1870)

na text Emanuela Františka Züngela (1840–1894)

Píseň na moři JB 1:106 (1876–1877)

na text z básně Vítězslava Háalka (1835–1874) *Černý prapor* (1867)

Věno JB 1:119 (1880)

na text Josefa Srba-Debrnova

Modlitba JB 1:120 (1880)

na text Josefa Srba-Debrnova

Naše píseň JB 1:125 (1883)

na text Josefa Srba-Debrnova

Zpívá mužský pěvecký sbor LÁSKA OPRAVDIVÁ,
řídí Jan Špaček

Požizování a šíření obrazových a zvukových záznamů je vítáno.

laskaopravdiva.eu --- youtube.com/LaskaOpravdiva --- facebook.com/laskaopravdiva

Texty

Heslo I – II

Vše, co touhou drahé nám
blaha přáno budiž vám.

Píseň česká

Píseň česká slavně znívá,
v chrámu Páně když se zpívá,
kde duch prost vší pozemskosti
na perutěch pobožnosti
k vyšším stanům zalétá.
Píseň česká slavně znívá,
když lid: „Svatý, Svatý!“ zpívá.

Píseň česká sladce plyne
z úst dívenky když se vine;
jako mezi květinami
když potůček lučinami
ku své řece pospíchá.
Píseň česká sladce znívá,
dívka když o lásce zpívá.

Píseň česká libě znívá,
když společně se [za]zpívá;
jako když věterci máje
laškují s větvemi háje,
tak tu rozmar s námi hrá!
Libě česká píseň znívá,
když ve spolku se zpívá [ozývá].

Píseň česká srdce jímá,
brzy proudí, brzy hřímá,
někdy lahodou oplývá,
jindy žalem se odívá,
tu zas frašně štěbetá.
Nejvřeleji ale znívá,
lásku k vlasti když rozhřívá.

Tři jezdci

Tři jezdci padí z Kostnice,
jak by je štvaly vzteklíce,
a jejich spěch a jejich vztek
sprovází teskně Rýnu jek.

Zpět do Čech mužové ti jdou,
zpět s pomsty věštbou strašlivou.
Hlas jejich jako bouře lká —
jen noc mu slouchá divoká —
ted' bázlivě — ted' bujně zas
odnáší vítr dál ten hlas.

„O Jene, lípo skácená,
kam prchne věrná včelka tvá?“
„Tak pochována sláva tvá
a ty chceš mlčet, vlasti má?“
„Ač mám jen hrstku popele,

v ní nesu nástroj mstitele.
Z ní šlehne plamen divoký
a k boji vyštvete otroky." —

Tak třetí z nich se hrdě smál
a s bleskem v závod pádil dál
a řeky pláč a větrů kvil
se jeho hlasem probudil.
Jen jejich píseň divoká
teď hlídá tam hrob proroka.
On sám však v nový dal se let
a s jezdcí spěchá do Čech zpět!

Odrodilec

Kdo tebe, drahá vlasti, si neváží,
necht' lásky světlo nikdy neobráží
se v srdci jeho!
V plesu ni v želi nebud' mu přáno
přituliti se k ňadrům příteli!

Kdo řeč tupí otcův, jí se rouhá,
zhyň všecka v duši té po dobru touha,
jazyk bezectný oněměj!

Bud' zrádce ten
jmín v lidstvu za holomka
a v cizím kraji zemři bez potomka!

Blahost se mu ni ve snu nezamíhej,
jen mrak a děsnost kroky jeho stíhej
a kam obrátí pohled svůj,
havran ho lačný obletuj!

„Raduj se, lačný havrane,
lahůdky se ti dostane.
Tím zrádcem vlasti budeš se pásti.
Raduj se, havrane!"

Rolnická

Země ta tichá předtuchou vzdychá,
an ji ochvívá veselý ruch.
pro dárek Boží brázdy se množí
půdu rozrývá železný pluh.
Kdo oře půdu, zdali ho znáš?
To dbalý rolník, to přítel náš!

Dozrály klasy, kosa se hlásí,
i srp se snaží závodit s ní.
Velká to dílna, hle, ruka pilná
váže a sváží výtěžek žní.
Kdo v potu klidí, čí je to tvář?
To pilný rolník, náš hospodář!

Ráznými tepy padají cepy
na těžké snopy, milý to chvat.
Zručně se míhá dubová šviha
a její stopy na mlatě znát.
Nuž, kdo to mlátí, zdali ho znáš?

To činný rolník, to přítel náš!

Oře a seje, mlátí a věje,
střádá jak třeba, vesel a zdrav.
Zrnečka čistá v zásoby chystá,
aby měl chleba všeliký stav.
K čemu otázka, zdali ho znáš?
To statný rolník, živitel náš!

Pán na svém poli, dědičnou roli
vzdělává zdatně národní duch.
Rolník i v strasti k praporu vlasti
hlásí se statně, jak velí Bůh!
Kdo je ten rolník, zdali ho znáš?
To český rolník, to rodák náš!

Slavnostní sbor

Sláva Tobě, velký Slávy synu,
na našem ty nebi hvězdo skvoucí,
jenž jsi vlast svou v lásce nehynoucí
zdobil skvosty citů svých i činů.
Celý národ, hle, ti poctu vzdává,
spěchaje dnes v Prahu Libušinu.
Sláva, sláva Tobě, velký Slávy synu, sláva!

Sláva Tobě, statný bojovníku,
za bratrství, volnost, za svobodu
ubohého Přemyslova rodu,
rekovný ty pravdy mučedníku,
jenž jsi hájil svatá naše práva
proti závistivému zlovolníku.
Sláva, sláva Tobě, velký Slávy synu, sláva!

Sláva Tobě, lidu křísiteli,
v dobách mdloby, spánku, zatemnění,
jitřenko, ty jeho probuzení,
ve tmách bídy záblesku ty skvělý.
Nový den, hle, nade vlasti vstává,
Tvá to záře velký trpiteli.
Sláva, sláva Tobě, velký Slávy synu, sláva!

Píseň na moři

Haló! Již plachty napněte,
stožár utužte lanem,
již kotva z tůně zvednuta,
a větrů přízeň pánem.
Tak vesele hrá korouhev,
moře tak jasno, blaho,
nuž ke kormidlu, k slenici —
haló! haló!

Jen ještě pohled k přístavu!
Tam s bohem! Kynou šátky,
tam čapky letí — nuž adé,
necht' loučení čas krátký!
Tam slzu vidím dokona,
jež rosí tváře blaho,
ej vína sem, ať zavzní zpěv —

haló! haló!

A nyní počnem vesele:
Jak réva barví břehy,
jak blednou města, vesnice,
jak vzduch tu plný něhy.
A jak to moře modravé,
v něm houpem se tak blaho,
to teprv ducha rozpíná —
haló! haló!

Hle, zmizel kraj, a moře skvost
již bez hranic a mezí —
pod nebem druhá nebes bář,
zem bez pouta a stezí!
Aj, jak to mysl rozhřívá —
tak cítíme, co blaho!
tu píseň teprv z plna zní —
haló! haló!

Aj hle, ten ostrov rozmilý,
jak vynořil se z pěny!
Tam kormidlem teď zavesluj —
jakt' mocně rozložený!
Hle, již nám v ruce tleskají,
zrak zničený tak blaho:
nuž čapky vzhůru, vítejte —
haló! haló!

Věno

Zpěvu dar všech srdcí vroucích
vlasti budiž věnován,
kdo jí dražší skvosty snáší,
tomu věnec budiž dán!

My jí v oběť kladem palmy,
v nitru jež se zrodily,
když nás matky mlékem lásky,
když nás mluvou sladkou kojily.

Z dávných věků věda nová
zkvetla Prahou věžatou,
a ta láska v luzích českých
vzrostla v lípu košatou.

Zpěvem svým ji pěstít chceme
po všech vlasti končinách,
ať se novým krásí květem
v palácích i pustinách.

Zpěvu dar všech srdcí vroucích
vlasti budiž věnován,
kdo jí dražší skvosty snáší,
tomu věnec budiž dán!

Modlitba

Bože věčný, mocný králi,

otevři své lásky zdroje,
milostivá ruka tvoje
mír a blaho uděl nám!

Štítem buď nám, zdrojem síly,
svorný duch ať stále kvete,
nepřítel jež nerozmete,
uved' nás ve slávy chrám!

Naše píseň

Zahrajte dnes píseň zvučnou,
příchozím všem na zdraví,
ať se k našim radovánkám
dívký s hochy dostaví!

Ve proudu když kolotavém
švarná mládež závodí,
nejvíce jí z písní českých
polka, naše polka lahodí!

Krokem volným dále
spěli druhdy naši předkové,
bujarou si polku českou
zalíbili vnukové.

Polka krev nám rozehřeje,
žářem líce budou plát,
dokud páni muzikanti
veselou nám dnes budou hrát!